

NEW ADULT

COSMOPOLIS

MĚSÍČNÍ ČARODĚJKY

VLCI ZVĚROKRUHU

ELIZABETH BRIGGS

AUTORKA *NEW YORK TIMES* BESTSELLERŮ

MĚSÍČNÍ ČARODĚJKY

VLCI ZVĚROKRUHU

ELIZABETH BRIGGS

1. KAPITOLA

PO VĚTŠINU ŽIVOTA pro mě chladný svit měsíce představoval útěchu – připomínku, že nejsem sama a že na mě možná, jen možná, někdo dohlíží. Teď mi připadalo, že se mi úplněk zářící nad hlavou při každém kroku po prázdné pláži vysmívá. Vykukoval mezi temnými mraky a vrhal zlověstné světlo na osamělý dům přede mnou, to jediné, co jsem kromě písku a vln viděla v dálce.

Zdalo se mi nemožné, že ještě před pár minutami jsem byla někde úplně jinde – tam, kde svítilo slunce, zatímco kolem mě zuřila bitva. V lese spolu bojovali měnlivci z různých smeček a zároveň se k nám blížily Sluneční čarodějky a vrhaly na nás svou smrtící magii. Jejich magie připravila o život muže, kterého miluju, jen pár vteřin předtím, než mě na tohle prapodivné místo odnesly tajemné Měsíční čarodějky. Prosila jsem je, aby mě vzaly zpátky, ale ony odmítly a nechaly mě na pláži samotnou jen s mým žalem a malou nadějí, že se mi s jejich pomocí podaří Kadena zachránit. Ten malý střípek naděje byl to jediné, co mě nutilo k pohybu.

Jak jsem se blížila k verandě, oblečení mi smáčely chladné dešťové kapky a mrazilo mě až v morku kostí. Dům vyhlížel, jako by vypadl z nějakého starého filmu. Patrová viktoriánská stavba s vybledle žlutou a bílou fasádou, doplněná sloupkovým zábradlím a věžičkami. Vchodové dveře byly z masivního tmavého dřeva a vitráže zobrazovaly měsíc v jeho různých fázích.

Zastavila jsem se před domem a sbírala sílu a odhodlání. Za dveřmi čekala Celesta, velekněžka Měsíčních čarodějek, s odpověďmi, které jsem toužila najít od chvíle, kdy jsem se dozvěděla o svém původu. Potřebuju je, pokud chci Kadenu zachránit, jenomže po tom, co jsem zrovna prožila, se mi v útrobach stále bouřily emoce, mlely se ve mně a ztěžovaly mi schopnost jasně uvažovat. Nadechla jsem se a otřela si z tváře déšť a slzy. Nemohla jsem si dovolit ten luxus oplakávat v téhle chvíli Kadenu, a pokud do tohoto domu vstoupím, možná ho doopravdy nebudu muset oplakávat vůbec.

Natáhla jsem ruku ke dveřím, ty se přede mnou se skřípěním otevřely a odhalily chodbu s kobercem pokrytým spletitým hvězdovým vzorem. To první, čeho jsem si všimla, bylo mihotavé světlo tančící po stěnách, svit z mnoha svíček na tácech a nádobí, který osvětloval dům. Žádná elektřina – vypadl snad kvůli bouře proud? Druhá věc, které jsem si všimla, byla, že motiv měsíce a hvězd se opakuje v celém domě na různých drobných předmětech a polštářích, na obrazech visících na stěnách a vyřezaných do tmavého dřeva nábytku.

Celesta se zjevila ve dveřích, bledá jako duch s dlouhými stříbřitě bílými vlasy, a pokynula mi, abych ji následovala. Svě

černo-stříbrné roucho spolu s měsíční korunou odložila a měla na sobě jednoduché modré šaty s dlouhými rukávy. „Pojď do kuchyně, přinesu ti něco k pití. Máme si toho hodně co říci a já zjistila, že to se nejlépe dělá nad šálkem horké čokolády.“

Hlas měla klidný, tichý a příjemný, ale především sliboval odpovědi – a možnost, jak zachránit muže, kterého miluju. Jak jsem šla za ní, rychle jsem pochopila, že dům je sice dobře udržovaný, ale evidentně uvězněný v minulosti, vlastně ve zvláštní směsici různých epoch. Nebyla jsem odborník, ale některý nábytek vypadal jako z viktoriánské doby, nebo dokonce ze středověku, zatímco jiný byl ve stylu art deco a pár kousků se zdálo modernějších. Kuchyně působila stejně neobvykle jako zbytek domu; celou podlahu pokrývala krásná hvězdicová dlažba a také se tu nacházela staromódní kamna na dřevo, která jako by vypadla z historické knihy.

„Posaď se, prosím,“ řekla Celesta a pokynula ke kulatému stolu na jedné straně místnosti, stojícímu pod půlkruhem oken s výhledem na pláž a rozbouřenou noční oblohu.

Sedla jsem si na jednu ze židlí a pozorovala, jak Celesta pobíhá po kuchyni. Třebaže měla bílé vlasy, nedokázala jsem určit, kolik je jí let. Podle tváře jí mohlo být kolem čtyřicítky, ale oči měla... nadčasové. Popadla konvici a naplnila ji vodou, pak ji postavila na sporák. Cukla prsty a dno konvice zničehonic olízl plamen. Hlasitě jsem zalapala po dechu a Celesta se na mě podívala s nepatrným úsměvem. Do té doby jsem pouze viděla, jak Sluneční čarodějky používají svou magii k důležitým věcem, jako jsou rituály a boj, ne k takovým prkotinám, jako je zapálení vařiče. Napadlo

mě, jestli i Sluneční čarodějky používají v soukromí svá kouzla na takovýchle úkony.

Z myšlenkového pochodu mě vytrhlo, když Celesta zašla do spíže a přinesla překvapivě moderní krabici s balíčky horké čokolády. Vysypala jeden do hrnku, nalila do něj horkou vodu a posunula ho přede mě. Všimla jsem si, že pro sebe si nic nepřipravila, jen se s lehkým úsměvem na tváři posadila naproti mně.

Objala jsem hrnek rukama a díky teplu jsem si okamžitě uvědomila, že jsem promrzlá skoro na kost, a nejen kvůli dešti. Šok, osvětlila mi mysl. *Jsi v šoku*. Nejistě jsem se napila horké čokolády. Rozlila se mi v žaludku a zahrnala část neklidu vyvolaného vědomím, že sedím v téhle zastaralé kuchyni s neznámou Měsíční čarodějkou. Bohužel mi neulevila od bolesti, kterou jsem cítila kvůli Kadenovi nebo tomu, že jsem ho opustila. Alespoň jsem se však dokázala trochu lépe soustředit na to, abych Celestě položila pár otázek. Tohle byla moje příležitost a já ji potřebovala využít, navzdory drtivé tíze žalu, který mnou zmítal.

„Určitě máš otázky,“ řekla Celesta a zadívala se mi do očí. Její pohled uklidňoval. „Udělám, co bude v mých silách, abych ti na ně odpověděla.“

„Jsem vězeň?“ zeptala jsem se. Hlas jsem měla zdrsnělý. Odkašlala jsem si.

„Ne, samozřejmě že ne.“ Zdálo se, že ji vyděsilo už jen pomýšlení na to. „Proč tě něco takového napadlo?“

„Unesly jste mě a bez varování mě přivedly na cizí místo,“ zamumlala jsem. „Obvykle, když se něco takového stane, skončím v cele.“

Dotkla se hrdla, jako by jí má slova znepokojila. „To už se ti někdy stalo?“

„Víckrát, než bych si chtěla přiznat.“ Na pláži se zablesklo a já vyhlédla ven z okna. „Kde to jsme?“

„Tohle je můj dům,“ řekla Celesta. „Slibuji, že tu budeš v bezpečí. Jsi můj host, ne vězeň.“

„To není odpověď na mou otázku.“

Celesta naklonila hlavu a zadívala se z okna. „Na takovou zapeklitou otázku se neodpovídá snadno. Tahle oblast se jmenuje Lunatera. Měsíční čarodějky se tu skrývají už celá desetiletí, aby unikly pozornosti Slunečních čarodějek.“

„Ale kde to teda je?“ naléhala jsem, čím dál netrpělivější a rozčilenější. „V Oregonu byl ještě den, ale tady je noc. Tam byl nov, ale tady je měsíc v úplňku. To by nemělo být možné.“

Celesta na mně znovu spočinula očima a stále se usmívala. Nedokázala jsem říct, jestli mile, smutně nebo lítostivě. „Měsíc je v úplňku, protože jsme v alternativní říši, které vládne bohyně měsíce Seléné. Zastavil se tu čas a je tu neustále noc.“

Polkla jsem doušek čokolády, kterou jsem zvolna usrkávala, a málem jsem se udusila. „Promiň, ale cože? V alternativní říši?“

„Ano, tohle místo ve tvém světě neexistuje. Cestovat sem mohou jen ti, kterým požehnala Seléné, a tak jsme celou dobu dokázaly zůstat v bezpečí. Sluneční čarodějky nemohou tohle místo najít a v téhle říši nemají žádnou moc.“

Zavrtěla jsem hlavou, protože bylo těžké tohle celé přijmout, třebaže to vysvětlovalo, proč nikdo netušil, jak se s Měsíčními čarodějkami spojit. „Jak se dostanu zpátky ke Kadenovi a svojí smečce?“

Celesta sepjala ruce a položila je na stůl. „Tady čas běží jinak. Na rozdíl od Země nepostupuje vpřed lineárně, takže tě můžeme vrátit do okamžiku, kdy jsme tě unesly. Tedy až budeš připravená.“

„Připravená?“ Nepatrně jsem vydechla. „Co tím myslíš? Proč se nemůžeme vrátit hned, abych...?“

Celesta začala vrtět hlavou dřív, než jsem dokončila větu. „Když tě pošleme zpátky teď, zmocní se tě Sluneční čarodějky a to, zač bojujete, bude ztraceno. Ještě nejsi na boj s nimi dostatečně mocná, ale my tě naučíme, jak správně používat magii, abys proti nim měla šanci.“

Poskytla mi malý střípek naděje a vyrazila mi tím dech. „A Kaden? Budu schopná zachránit i jeho?“

Smutek vyhloubil Celestě kolem očí vrásky a její úsměv se vytratil. „Jistě to nevím, ale ano, existuje nepatrná šance, že zachráníš i Kadena.“

Slovo *nepatrná* jsem neslyšela. Slyšela jsem jen, že *ano*. Že existuje způsob, jak Kadena zachránit, šance, že není mrtvý. Na tom jediném mi záleželo. Zavřela jsem oči, vdechovala teplou vůni čokolády a soustředila se na jiskřičku naděje ve svém nitru. Tak dlouho jsem se chtěla naučit svou magii používat a teď to pro Kadena udělám, ať to stojí, co to stojí. Ale z toho rozhodnutí vzešly jen další otázky.

„Proč já?“ zeptala jsem se. „Proč ne někdo jiný ze smečky Hado-noše? Nebo Kaden? Jsem si jistá, že všichni v sobě mají víc magie než já.“

Celesta se narovнала, jako by k něčemu sbírala odvahu. „Jsi moje dcera, Aylo.“

Otevřela jsem pusou, hrnek mi vyklouzl z prstů a třáskl o stůl, přes okraj se přitom vylila trocha čokolády. Sotva jsem si toho všimla. Bedlivě jsem si Celestu prohlížela rozšířenýma očima a snažila se vstřebat, co zrovna řekla. *Tohle že je moje matka?* Z nějakého důvodu mi připadalo těžší věřit tomuhle sdělení než představě, že jsme v nějaké kouzelné měsíční říši. Ruce se mi třáslly tolik, že jsem je musela pevně sevřít v klíně, abych je zklidnila. *Matka.* Po všech těch letech seděla přede mnou a vůbec nevypadala tak, jak jsem čekala.

„Ale...“ Chtěla jsem říct sto věcí, ale zmožila jsem se jen na: „Ale ty máš bílé vlasy!“

Celesta se zasmála, znělo to skoro udiveně. „Ano, to mám. Ty bys také měla mít bílé vlasy, ale když jsi byla malá, použila jsem kouzlo ke změně barvy, abych tě lépe schovala. Kdopak by se podíval na rusovlasou holčičku a pomyslel si, že jí v žilách koluje krev Měsíční čarodějky?“

Vystřelila mi ruka a dotkla se vlasů. Vždycky jsem si myslela, že jsem zrzavé vlasy zdělila po matce, ale to byl jen další omyl, další klam. Z toho zjištění mě zaplavila vlna zdrcujícího zoufalství.

„Jestli chceš, můžu ti ji vrátit,“ řekla Celesta.

„Ne, nemám zájem,“ řekla jsem možná až moc jedovatě. Zastrčila jsem si vlasy za ucho, téměř jako bych je chtěla chránit. I když byla jejich barva falešná, patřily k mé identitě, byly něčím, s čím jsem žila celý život.

Jak velká část mojí identity se zakládá na lži?

„Samozřejmě,“ řekla rychle. „Sluší ti, obzvláště s tvýma očima. Vyrostla z tebe tak nádherná dívka. Promiň, nádherná žena.“

Natáhla se přes stůl, jako by mě chtěla chytit za ruku. „Jsem tak šťastná, že jsme zase spolu. Ani nevíš, jak moc jsem po tomhle dni toužila.“

Trhla jsem sebou, vším tím šokem, smutkem a zoufalstvím pronikl náhlý vztek. „Jestli je to pravda, kde jsi byla celý můj život? Nechalas mě se smečkou, která mě nenáviděla! Ve které mě nikdo nechtěl, dokonce ani můj otec! Víš, co jsem musela celé ty roky snášet?“

Celesta se stáhla a v očích jí probleskly výčitky. „Moc se omlouvám, Aylo. Za všechno. Odpust.“

„Jak?“ Po tváři mi začaly stékat slzy. Bylo toho na mě moc. Kaden. Moje matka. Tohle podivné místo. Zakryla jsem si oči a celé moje tělo se otřásalo žalem a bolestí. „Jak jsi mě mohla opustit?“

Ucítila jsem na zádech Celestinu ruku, lehkou a váhavou, jako by si nebyla jistá, jestli se mě smí dotknout. „Bylo to to nejtěžší rozhodnutí, které jsem kdy musela učinit,“ řekla a hlas se jí zlomil. „Slibuju, že ti všechno vysvětlím, ale teď si musíš odpočínout. Za posledních čtyřiaadvacet hodin jsi toho hodně prožila a já tě nechci zatěžovat ničím dalším, dokud nenabereš trochu sil.“

„Ne, já nechci odpočívat.“ Zavrtěla jsem prudce hlavou. „Potřebuju odpovědi!“

„Brzy.“ Pohládila mě po hlavě a zadívala se mi do očí. V těch jejích se objevila slabá stříbrná záře. „Prozatím dovol, ať se tvá mysl pročistí a tělo uvolní. Odpočívej, drahoušku.“

Pronikla do mě její chladná, klidná magie, a i když jsem se jí snažila bránit, nešlo to. Už jen z čirého vyčerpání a bolesti u srdce jsem byla na pokraji zhroucení. Oči se mi zavíraly únavou,

končetiny jsem měla ztěžklé a dokázala jsem myslet jen na to, jak dobře mi zní vyhlídka na měkkou, teplou postel.

„Fajn,“ zamumlala jsem a položila jsem hlavu na stůl. „Ale pak chci odpovědi.“

„Samozřejmě.“

Celesta mě vzala za ruku a pomohla mi vstát, já ji v polo-spánku následovala a nechala na stole nedopitou čokoládu, teď již vychladlou. Vedla mě po točitém schodišti nahoru a do ložnice, ale celou tu cestu jsem měla zamřzenou.

„Tohle je tvůj pokoj,“ řekla, zatímco já se snažila udržet oči otevřené. „Je u něj koupelna, a třebaže tu nemáme elektřinu, magie nám stačí. Voda ve sprše bude teplá, kdykoli ji budeš chtít použít.“

Zamumlala jsem nějakou odpověď, třebaže jsem si nebyla jistá, co přesně říkám, pak jsem zamrkala a už jsem byla v posteli a sama. Když jsem se snažila sundat si boty, na okamžik jsem se probrala k jasnému vědomí a v útrokách se mi usadil zvláštní, strašný pocit, který mi byl až moc povědomý. Přestože jsem se tak cítila už mnohokrát, nikdy jsem si na to nezvykla. *Chtěla jsem jít domů.*

Ale kde byl můj domov bez Kadena? Znovu jsem si uvědomila, že je *mrtvý* a já jsem uvězněná na tomhle neidentifikovatelném místě, kde není nikdo, komu bych mohla věřit. Můj druh, můj *skutečný* druh, byl mrtvý a neexistoval způsob, jak by se z toho moje srdce nebo duše mohly vzpamatovat. *Mrtvý.* To slovo mi poletovalo hlavou, a i když jsem tomu nechtěla uvěřit, bylo to tak: držela jsem přece Kadenovo tělo v náruči a věděla jsem, že je mrtvý.

Už jsem nedokázala zvládat tu tíhu emocí a zabořila jsem obličej do polštáře, abych schovala slzy, které mi tekly z očí. Se ztrátou

jsem se už vyrovnávala, víckrát, než bych dokázala spočítat, ale ani tak nebylo nijak snazší ji překonat. Dokonce ani Wesleyho smrt mě nezasáhla tak silně. Tohle bylo mnohem horší, protože Kadenova smrt mi vzala i část duše.

Bez něj to nedokážu.

Cítila jsem fyzickou bolest v těle, jak jím lomcovaly mé vzlyky. Přiložila jsem si pěst pevně k puse, abych zadusila jakékoli zvuky. Už dlouho jsem si přála najít svou matku a Měsíční čarodějky, ale ne takhle. Kaden měl být po mém boku a prožívat to se mnou. Zoufale jsem toužila, aby tu Kaden vedle mě byl a uklidňoval mě svým suverénním vystupováním a vnitřní silou. Věděl by, co dělat, co říkat. Ale byl mrtvý a já byla sama a chyběla mi půlka srdce. A pokud nepříjdu na to, jak ho zachránit, zůstane mrtvý navždycky.

Při té myšlence mnou znovu začaly otřásat vzlyky a já jsem si tiskla tvář do polštáře, abych se toho pocitu zbavila. Ulevilo se mi, až když mě vyčerpání a snad i magie konečně stáhly do temného, bezesného spánku.

2. KAPITOLA

PROBUDILA JSEM SE POMALU a cítila jsem se tak unavená, že jsem si říkala, jestli jsem vůbec spala. Nepamatovala jsem si, jak jsem se dostala do pokoje, a když jsem zamrkala, měla jsem suché oči. Musela jsem usnout pláčem. *Jak jsem se sem dostala?*

Posadila jsem se a protřela si oči, abych si pokoj lépe prohlédla. Postel, na které jsem ležela, měla čelo a přední stranu z tmavého dřeva pokrytého drobnými vyřezávanými hvězdami a měsíci. Otevřeným oknem proudilo dovnitř stříbrné světlo a přinášelo s sebou vůni oceánu.

Když jsem se zhluboka nadechla mořského vzduchu, všechno jsem si vybavila. Celesta – moje *matka* – mě včera v noci nějak očarovala, i když jsem tak zoufale toužila získat další odpovědi. Z postele mě vyhnal nával vzteku. Chystala jsem se k ní okamžitě napochodovat a požadovat, ať mi okamžitě a bez vytáček odpoví na mé otázky. A rozhodně už na mě nebude sesílat žádná kouzla.

Ale když jsem si stoupla, zarazila jsem se při pohledu na krev a špínu na svém oblečení. Začala se mi točit hlava a do těla se mi vkradla část zoufalství z předchozí noci. Náhlý smutek mě tížil

natolik, až jsem měla pocit, jako bych měla na nohou závaží, a věděla jsem, jak snadné by bylo se v něm jednoduše utápnout. Možná bylo lepší, že mě uspala. Aspoň jsem si od toho trápení na chvílku odpočinula.

Pak jsem si vzpomněla na Celestina slova z předchozího večera. Říkala, že mám šanci Kadena zachránit, a i když to byla jen jiskřička naděje, budu se jí držet. Veškerou svou energii vložím do tréninku, abych se stala tou nejlepší Měsíční čarodějkou, jakou kdy vlci zvěrokruhu viděli.

Místo toho, abych se zabývala bolestí nad ztrátou Kadena, vyhlédla jsem ven. Byla tma a pořád lehce pršelo, kapky dopadaly na okno s konejšivou kadencí. Jak dlouho jsem spala?

Vešla jsem do přilehlé koupelny a překvapilo mě, že vedle vany s dřevěnými nohami už leží připravené ručníky a toaletní potřeby. Celesta na mě nejspíš chtěla udělat dobrý dojem, ale musela by toho udělat mnohem víc, aby smazala dvacet dva let své nepřítomnosti. Tu bolest nedokázalo zmírnit ani nóbl mýdlo ve tvaru mušle.

U volně stojící vany byl instalovaný i držák na sprchu a já jsem se na ni při otočení kohoutkem dívala skepticky, ale voda se okamžitě ohřála. Nebyla tak horká, jak bych si přála, ale těžko jsem si mohla stěžovat, když ji pohánělo kouzlo. Spíš mě zajímalo, jestli mě Celesta něco takového taky naučí.

Ve sprše jsem si dávala na čas, smývala si krev z kůže a drhla špínu zpod nehtů. Když jsem konečně vylezla, připravená čelit všemu, co na mě Měsíční čarodějky přichystají, všimla jsem si oblečení, které leželo na skřínce. Osušila jsem se a oblečení rozbalila.

Našla jsem obyčejné bílé bavlněné spodní prádlo a dlouhé šedé šaty ze silnější látky. Jedním prstem jsem přejížděla po půlměsících vyšitých podél lemu a přemýšlela, jestli jsou ty šaty ručně šité. Oblékla jsem si je a překvapilo mě, že mi padnou jako ulité, jako by byly přímo mně na míru.

Poté, co jsem si prohrábla zacuchané vlasy – stále zrzavé, takže děkuju pěkně –, jsem se vydala do kuchyně a připravila se na to, že se matce postavím. Našla jsem ji, jak se mračí na sporák, jako by jí dával zabrat.

Otočila se a vřele se na mě usmála. „Dobré ráno. Doufám, že ses dobře vyspala.“

Přimhouřila jsem oči. „To už nikdy nedělej.“

„A copak?“

Její nevinná otázka ve mně jen znovu vznítily hněv. „To spací kouzlo. Neměla jsi právo mi něco takového provést.“

„Omlouvám se. Jen jsem chtěla, aby sis odpočinula. Měla jsi tak traumatický den...“ Utřela si ruce do zástěry a úsměv jí zvadl. „Máš pravdu, přehnala jsem to. Už je to dlouho, kdy jsem měla co do činění s někým mimo naši malou komunitu tady, a asi jsem zapoměla na slušné vychování. Slibuju, že bez tvého svolení už na tebe magii nepoužiju.“

Stiskla jsem rty, abych zadržela nějakou chytráckou poznámku, a rozhodla jsem se to nechat plavat. Místo toho jsem se oknem zadívala na vysoké vlny, které se pod svitem měsíce tříštily o břeh. „Venku je pořád tma. Jak dlouho jsem spala?“

„Asi devět hodin. Teď je tu ráno, nebo alespoň to, co za ráno považujeme, protože na Lunateře je tma neustále. Během dne si

všimneš, že se obloha trochu vyjasňuje, skoro jako by se slunce chystalo vylézt nad horizont, třebaže se to nikdy nestane.“

„Chybí ti někdy slunce?“

„Nijak zvlášť. Asi jsem si na to za tu dobu už zvykla.“ Na tvář se jí vrátil úsměv, i když teď byl váhavější. „Dala by sis něco k jídlu? Můžu ti k snídani udělat, co budeš chtít. Máš ráda vajíčka se slaninou nebo třeba palačinky?“

„Mám to ráda všechno, a kdybys mě jako malou neopustila, věděla bys to,“ zamumlala jsem. Nemohla jsem si pomoci.

Celesta se přestala usmívat a otočila se ke kamnům. Po chvíli jsem viděla, jak se jí svěsila ramena. Povzdechla si. „Ano, samozřejmě. Snídaně bude za chvíli.“

Dívala jsem se, jak znovu kouzlem zapaluje kamna, a měla jsem trochu špatný pocit z toho, že jsem na ni byla hrubá. Vycházela mi vstříc, byla na mě milá, aby mi alespoň trochu vynahrádila dobu, kdy byla pryč, ale na dvaadvacet let naprostého pekla se nezapomíná snadno. Nemluvě o tom, že mě sem zatáhla proti mé vůli a očarovala mě, abych usnula.

Celý život jsem svou mámu toužila poznat a lámala si hlavu nad tím, kdo je a proč mě nechala s mým pitomým otcem. A ona byla celou tu dobu tady v téhle skryté říši, živá a zdravá. Mohla se pro mě kdykoli během mého dosavadního života vrátit, jenže to neudělala.

Takže ano, cítila jsem se špatně, ale ne natolik, abych to vzala zpátky. Pokud mi bylo známo, dluží mi Celesta velkou, obrovskou omluvu – a k tomu odpovědi, které potřebuju, abych zachránila Kadenu.